

1089 3die Beh. af Lovf. om Postvæsenet. 1090

troer jeg ingenlunde er muligt, fordi Portoen, som sagt, altid er ubestemt og ubestemmelig, idet det er umuligt at sige, hvad Slags Afgifter man kan faae i den Retning til næste Aar. Dertil kommer, at de 3 Aar ikke ere heldigt valgte. Som jeg antydede forrige Gang, er jo nemlig Postvæsenet i en Udvikling, der vil foranledige, at Embedsmændene i Fremtiden ville faae dobbelt saa mange Breve med Posten, som de tidligere have faaet. Endelig skal jeg nævne en Ting, som maaffee ikke er falden Noget af de Herrer ind. Der siges her, at, naar de 3 Aar ere gaaede, antages det, at man kan slaae Portogodtgjørelsen fast eller bringe den ind under Contoirholdsloven. Jeg maa nu bringe i Grindning, at der endog flere Gange i denne Sæssion er hentydet til en vis ønskelig Reform som nær forestaaende, en Reform, som jeg ønsker fremfor Noget, nemlig Reformen af Retsvæsenet, Retspleiens Omordning. Sæt, at vi faae en saadan i Løbet af 3, 4, eller 5 Aar, saa staaer jo hele Sagen der, og saa ere jo alle disse forberedende Arbejder for at kunne faae Portogodtgjørelsen slaet fast spildte; thi saa gaae jo alle de ubestaaende Embeder ind, og der oprettes lutter nye Embeder for hele den juridiske Stand. Sagen har altsaa ogsaa fra den Side sine Bausseligheder. Endelig maae vi ikke glemme en Ting, nemlig, at der jo aldeles ikke er Noget, som garanterer en Embedsmand for, at han under extraordinaire Forhold ikke kan komme til at give 20 Gange saameget ud i Porto, som han faaer godtgjort. Jeg nævnte navnlig ved forrige Behandling Udskrivningschefer i Krigstid, Bataillonschefer og Compagnichefer; hvorledes man overhovedet vil ordne Sagen for de Militaire paa en saadan Maade, at de ikke komme til at betale af deres egen Lomme, forstaaer jeg ikke. Som sagt, at Statstjenesten og Embedsmændene ville lide derunder, anseer jeg for afgjort, og jeg anseer det ogsaa for afgjort, at Befolkningen vil finde sig mindre vel tilfreds med en Ordning, hvor-

ved Embedsmanden ikke er sikker paa at faae sine Portoudgifter godtgjorte; der vil derved let komme et mere tvungent Forhold ind mellem Embedsmanden og Befolkningen, idet de, som henvende sig til ham, hyppigere ville risikere ikke at faae Svar. I min Stilling faaer man f. Ex. mange faabelige Breve og Breve, som slet ikke vedkomme En, men som enten skulle til Amtmanden eller til en anden Embedsmand. Naar nu en Mand skriver et saadant Brev til En, saa hjælper man ham tilrette; man besørger hans Brev hen til den, der skal have det; i det Hele taget skal jo en Underøvrighed, naar han forstaaer sin Stilling rigtig, være en Mellemmand og en Veileder for Folk, saaledes at de ikke, hvergang de have Noget paa Hjerte, behøve at gaae til en Procurator. Dette gode Forhold vil imidlertid let lide Skade, naar Embedsmanden skal eller dog kan komme til at betale Penge i saadanne Tilfælde. Det vil ikke kunne undgaaes, at der vil udvikle sig baade mellem Autoriteterne indbyrdes og mellem Autoriteterne og Private en vis Strid om Portoen eller dog et tvungent Forhold i denne Anledning; den ene Embedsmand vil ikke betale for den anden, og istedetfor at denne Foranstaltning, som det siges, skulde lette Correspondancen og befordre Sagerne, troer jeg tværtimod, at den vil knuge dem. Hertil kommer, at de Private ikke ville have Sikkerhed for at faae deres Sager prompte expederede, naar de henvende sig til Autoriteterne, medmindre de lægge et Frimærke eller to inden i Brevet, og saa have vi jo den Sportulering, hvortil jeg tillod mig at hentyde ved 2den Behandling. Vi synes det mig dog, at man ikke skal vække Haand til slige Muligheder — thi om andet end Muligheder er her jo ganske vist ikke Tale — naar man saa let kan undgaae dem. — Der er endvidere en anden Ting, som jeg ikke vil lade uberørt, skjøndt det er en kilden Sag, men naar der er Tale om alvorlige Gjenstande, bør man jo forudsætte alle Muligheder, og altsaa maa man forudsætte, at der ligesaavel er daarlige som